

Sygn. akt II Ka 1026/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Urszula Zwolak

Protokolant: st.sekr.sąd. Krystyna Duras

przy udziale oskarżyciela publicznego mł. asp. Rafała Zubańskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2015 roku

sprawy **A. K. (1)**

obwinionego z art. 86§1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Biłgoraju VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Janowie Lubelskim

z dnia 14 października 2014 r. sygn. akt VII W 255/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę A. K. (1) przekazuje Sądowi Rejonowemu w Biłgoraju VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Janowie Lubelskim do ponownego rozpoznania.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt II Ka 1026/14

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne:

Wobec **A. K. (1)** został złożony wniosek o ukaranie go za wykroczenie kwalifikowane z art. 86 § 1 k.w., które miało polegać na tym, że:

w dniu 17 lipca 2013 roku około godziny 18⁰⁰ w miejscowości K. woj. (...), kierując motocyklem marki H. o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, przez co doprowadził do zderzenia z wyjeżdżającym z drogi podporządkowanej pojazdem osobowym m-ki A. (...) o nr rej. (...) doprowadzając do kolizji drogowej.

Sąd Rejonowy w Biłgoraju VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w J. L. wyrokiem z dnia 14 października 2014 roku wydanym w sprawie VIIW 255/13 uznał obwinionego **A. K. (1)** za winnego tego, że:

około godziny 18⁰⁰ 17 lipca 2013 roku na drodze krajowej (...) w K. gminy M. prowadząc na drodze publicznej motocykl H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) umyślnie nie zachował należytej ostrożności w ten sposób, że prowadził ten motocykl z prędkością nadmierną w stosunku do warunków ruchu, przez co nieumyślnie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym polegające na tym, że nie wyhamował tego motocykla jadącym wolniej samochodem osobowym A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) prowadzonym przez G. K. (1), czym doprowadził do

najeżdżenia tego motocykla na tył tego samochodu, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył obwinionemu A. K. (1) 1000 złotych grzywny;

na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. zasądził od obwinionego A. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa 401,89 zł kosztów sądowych.

Apelację w tej sprawie wniósł obrońca obwinionego. Na podstawie art. 103 § 2 i 4 k.p.w. zaskarżył wyrok w całości na korzyść obwinionego, zaś w oparciu o przepis art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt 2 i pkt 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1). obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a). art. 42 k.p.w., art. 43 k.p.w. w zw. z art. 167 k.p.k. z art. 170 i art. 172 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, brak dokonania oględzin i eksperymentu procesowego, a powołanie się w tym zakresie wyłącznie na opinie i eksperyment procesowy wykonane w sprawie VIIK 510/13;

b). art. 39 k.p.w. w zw. z art. 167 i art. 172 k.p.k. poprzez brak inicjatywy dowodowej i nie przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy obwinionym A. K. (1) a świadkami Z. C. i A.T. T.;

c). 75 k.p.w. i 76 k.p.w. poprzez brak pozyskania oryginałów bądź należyście potwierdzonych kopii protokołu z rozprawy z dnia 26 sierpnia 2014 ze sprawy VIIK 510/14 oraz opinii mgr A. S. z dnia 15 kwietnia 2014 r. i ich ujawnienie bez odczytywania na rozprawie;

d). art. 82 k.p.w. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów skutkujące jej dowolnością, oparcie rozstrzygnięcia jedynie na części dowodów, bez wzajemnej ich analizy jak również z wnioskami wypływającymi z pozostałych, zaniechanie dokonania wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, przy jednoczesnym pominięciu ustosunkowania się do okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego.

Podnosząc te zarzuty skarżący na podstawie art. 109 k.p.w. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. wnosił o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W toku rozprawy odwoławczej, Sąd Okręgowy dokonał wglądu w akta sprawy VIIK 510/13 Sądu Rejonowego w Biłgoraju II Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Janowie Lubelskim i stwierdził, że załączone do akt sprawy wykroczeniowej, kopie opinii biegłego (k. 91-115) i protokołów rozpraw (k. 144-145 i 153-154) mają taką samą formę i treść jak oryginały tych dokumentów znajdujące się w sprawie karnej o sygnaturze przytoczonej powyżej, wobec czego stanowią wierne kopie oryginałów.

Uzasadnienie prawne:

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna, a jej uwzględnienie skutkowało uchyleniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Po zamknięciu przewodu sądowego na rozprawie apelacyjnej, obrońca obwinionego stwierdził, że nie popiera zarzutu c). apelacji, skoro uchybienie w tym punkcie podniesione, zostało konwalidowane w toku rozprawy apelacyjnej.

Na wstępie należy zauważyć, że nie jest trafny, podnoszony w końcowym wystąpieniu obrońcy na rozprawie apelacyjnej pogląd, jakoby fakt prowadzenia przez tego samego sędziego referenta, sprawy karnej i wykroczeniowej dotyczących tego samego zdarzenia historycznego miał być podstawą wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy, w której wyrok zapadł chociaż tego samego dnia, to chwilę później niż w drugiej ze spraw. W tej kwestii Sąd Najwyższy wydał uchwałę następującej treści, która mogłaby wskazywać na zasadność stanowiska obrońcy:

W wypadku, gdy materiał dowodowy, na podstawie którego orzeczono w przedmiocie odpowiedzialności karnej jednego ze sprawców czynu, miałby stanowić podstawę dowodową orzeczenia w przedmiocie odpowiedzialności

karnej także i innego współsprawcy (podżegacza lub pomocnika) tego samego czynu, sędzia, który dokonał oceny dowodów w odniesieniu do jednej z tych osób, powinien być wyłączony od udziału w sprawie dotyczącej pozostałych, z uwagi na istnienie okoliczności, która "mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności" w rozumieniu art. 41 § 1 k.p.k.. (uchwała z dnia 26 kwietnia 2007 r., IKZP 9/07, opubl. OSNKW 2007/5/39).

Należy jednak zauważyć, że jest to interpretacja, której to interpretacji nie należy rozciągać na inne rozwiązania proceduralne. W niniejszej sprawie sytuacja procesowa jest odmienna od tej, jakiej dotyczy przedmiotowa uchwała. Sędzia referent nie prowadził jednocześnie spraw karnych, a sprawę karną i wykroczeniową (są to sprawy karne ale jedynie w szerokim znaczeniu), a oskarżony w sprawie VIIK 510/13 i obwiniony w sprawie VIIW 255/13 są jedynie uczestnikami tego samego zdarzenia historycznego. Nie występują oni w tych sprawach jako współsprawcy, bądź jako podżegacze czy pomocnicy. Ich sytuacja jest dalece odmienna niż rozstrzyga przedstawiona uchwała, wobec tego brak jest przesłanek do wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy. Poza tym art. 41 k.p.k. przewiduje wyłączenie sędziego na wniosek, a taki nie został w żadnej ze wspomnianych spraw złożony, zaś postępowanie na etapie, którego wniosek mógł dotyczyć zakończyło się. Zarzut podnoszony przez obrońcę na rozprawie apelacyjnej co do rozpoznania sprawy przez tego samego sędziego nie ma charakteru bezwzględnych przesłanek odwoławczych.

Przechodząc do omówienia zasadności apelacji, należy podzielić stanowisko apelującego, iż w postępowaniu dowodowym przeprowadzonym w niniejszej sprawie zaszyły uchybienia, których w postępowaniu odwoławczym konwalidować nie można, bowiem uzupełnienie postępowania dowodowego w tak szerokim zakresie jak jest to niezbędne, wykracza poza zakres orzekania w postępowaniu odwoławczym. Pierwszym błędem był brak „skonfrontowania” biegłych, którzy w swoich opiniach doszli w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia, do rozbieżnych wniosków, zaś obie opinie były podstawą ustalenia stanu faktycznego. Jak wynika ponadto z lektury obu opinii żaden z biegłych nie dokonał oględzin motocykla obwinionego, zaś obaj wypowiadali się i wyciągali istotne wnioski w zakresie stanu tarcz hamulcowych. W tym zakresie trafny jest zarzut a). apelacji, gdyż w przypadku braku porozumienia pomiędzy biegłymi (przy próbie ich skonfrontowania) niezbędnym wydaje się wywołanie superopinii opracowanej przez innego biegłego lub zespół biegłych. Kolejnym uchybieniem w zakresie postępowania dowodowego było ujawnienie bez odczytywania zeznań A. K. (2) (k. 79-79v – k. 143), który dla G. K. (1) był osobą obcą, jednak dla obwinionego w niniejszej sprawie A. K. (1) jest osobą najbliższą – ojcem i na podstawie art. 182 § 1 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.w. służy mu prawo do odmowy składania zeznań. Sąd nie dał świadkowi możliwości wypowiedzenia się, czy z tego prawa korzysta, czy też nie.

Zasadny jest po części zarzut d) apelacji. Ustalenia faktyczne Sądu poczynione w niniejszej sprawie sprowadzają się do tego, że obwiniony poruszał się z prędkością nadmierną w zaistniałej sytuacji drogowej i nie wyhamował przed jadącym wolniej samochodem prowadzonym przez G. K.. W ustaleniach tych nie znalazło się ustalenie fundamentalne, iż „wolniej” poruszający się samochód, wyjechał z drogi podporządkowanej i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu motocykliście (obwinionemu w niniejszej sprawie) – co stało się podstawą skazania G. K. (1) w sprawie VIIK 510/13. Ustalenia te nie były również przedmiotem analizy Sądu, co powoduje, że ustalenia Sądu są dowolne i nie opierają się na analizie całości materiału dowodowego.

Bez znaczenia dla ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd jest brak konfrontacji pomiędzy świadkami wskazanymi w punkcie b). apelacji a obwinionym. Bowiem to Sąd decyduje czy przeprowadzenie konfrontacji jest niezbędne dla wyjaśnienia rozbieżności zaistniałych w materiale dowodowym. Przeprowadzanie konfrontacji nie jest niezbędną techniką gromadzenia materiału dowodowego. Wobec powyższego zarzut b). apelacji jest chybiony.

Powyżej wskazane uchybienia jakich dopuścił się Sąd, stały się podstawą uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy, Sąd Rejonowy:

- ponownie przesłucha obwinionego (jeżeli nie skorzysta on z prawa do odmowy ich składania) oraz wszystkich świadków, którzy zostali ujawnieni w sprawie, zaś świadka A. K. (2) pouczy o prawie do odmowy składania zeznań przysługującego mu jako ojcu obwinionego;

- będzie dążył do zbliżenia wniosków wypływających z opinii biegłych, albo wywoła opinię innego biegłego (lub zespołu biegłych) w celu jednoznacznego ustalenia przede wszystkim:

- z jaką prędkością poruszał się obwiniony na odcinku od wyjechania zza wzniesienia do chwili zderzenia z samochodem?;
- czy przejechany odcinek drogi przez samochód A. (...) i czas przez jaki samochód ten jechał do drożdze krajowej (19) po wyjechaniu z drogi podporządkowanej i jednocześnie przy zachowaniu prędkości administracyjnie dozwolonej na tym odcinku drogi przez motocyklistę, pozwoliłoby uniknąć najechania na tył samochodu przez motocykl?;
- jakie błędy w prowadzeniu motocykla popełnił obwiniony?;
- czy hamulce motocykla były sprawne i jaki miały wpływ na zaistnienie wypadku?

oraz zada inne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy pytania;

- przeprowadzi inne niezbędne dowody, które ujawnią się w toku procesu;

- ustalenia stanu faktycznego poczyni na podstawie wszystkich zgromadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów;

- ewentualne uzasadnienie sporządzi zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k..

/-/ Na oryginale właściwy podpis.